

DİP Bildirisi: ABD ve İsrail'in İran'a yönelik terör saldırılarına geçit yok!

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mart 2026 / Sayı:198

Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault, Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci, Dostel, Esitaş, Tuzla Chen Solar, fabrikalarından, İzmir metal, Çanakkale Belediye işçilerinden, İstanbul İtalyan Lisesi ve Tüvtürk grevlerinden, SubMed ve Polyak Maden direnişlerinden haberler

Sayfa: 2-4

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ 8. KONGRESİ:

KAPİTALİST KRİZİ DEVİRİMLE AŞ!

EMPERYALİST SAVAŞI DEVİRİMLE DURDUR!

**Emperyalizm ve Siyonizm yenilecek:
Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak!**

28 Şubat sabahı ABD ve İsrail birlikte İran'a tamamen gayrimeşru ve terörist nitelikte bir saldırı başlattı. Bu saldırıya karşı tutumumuz nettir: Katil ABD İran'dan elini çek! Batı Asya'dan defol! Bu savaş bizim savaşımız değil diyemeyiz. Bu savaş bizim savaşımızdır. Sıfırımız Amerikan emperyalizminin, İsrail Siyonizminin, onlarla birlikte hareket eden İngiliz, Fransız, Alman Avrupalı emperyalistlerin, onlara hizmet eden işbirlikçilerin karşısındadır. İran'daki iktidarın ve kurulu düzenin de bir sermaye düzeni olduğunu biliyoruz. Ne oradaki iktidarı ne de düzeni savunuruz. Ama bu savaşta haklıyız ve haksızları ayırırız. Bu savaşta haklı olan İran'dır. Haksız olanlar ABD'dir, İsrail'dir ve onlarla saf tutanlardır. Mücadelemiz haksız, yağmacı ve soykırımcı bu büyük şer cephesinin yenilgisine içindir.

Ve yenilecekler! Er ya da geç yenilecekler. Saldırganlıkları emperyalist düzenin içine düştüğü ekonomik krizdendir. Emperyalistler artık kimseyi parayla kandıramıyor. Güç gösterisi yapıyorlar çünkü giderek zayıflıyorlar. Dünyayı biz yönetiriz diyorlar ama ABD'de de Avrupa'da da kendi devletlerini dahi yönetmekten, ülkelerini bir arada tutmaktan acizler. Trump da Netanyahu da bu çürümüşlüğü vücut bulmuş hallerinden başka bir şey değildir. Dünyaya demokrasi ve özgürlük getireceklerine dair yalanlarına da artık kimse kanmıyor. Emperyalizmin ve Siyonizmin misyonu dünyayı büyük bir Epstein adasına çevirmekten başka bir şey değildir. Gazze'deki gibi İran'da da çocukları hedef almaları bundandır! Asla bir yanlışlık değildir. Emperyalist/Siyonist terörün bir gereğidir! Vahşetleri ve barbarlıkları emperyalist düzenlerinin çürüyerek gebermekte

oluşundandır!

Bu savaş bizim savaşımızdır. Ve bugün bu savaşta görevimiz emperyalist/Siyonist barbarlık ve teröre karşı büyük bir sınıf savaşı cephesi açmaktır. Fabrikalarda emperyalist şirketlerin sömürdüğü işçiler, tarlalarda emperyalist tekellerin ezdiği köylüler, emperyalist tefecilerin geleceğini çaldığı emekçi ve yoksul milyonlar bu cephenin neferleridir. Türkiye'de açılacak bu sınıf savaşı cephesinin başlıca hedefi Türkiye'nin NATO'dan çıkması, İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere emperyalist üslerin kapatılması, ülke içindeki ABD'ye ait yatırımların ve varlıkların işçi denetiminde kamulaştırılmasıdır. Özetle Türkiye'nin emperyalist/Siyonist terör savaşına bir destek üssü olmaktan çıkarılmasıdır.

Bu mücadele aynı zamanda her dilden memleketten insanımızın ekmeği ve hürriyeti içindir. Sınıf savaşı cephesinde kuru soğana talim etmek yok! Bizi kuru soğana mahkûm edenlerden kurtulmak var! Emperyalizmden, Siyonizmden ve işbirlikçilerinden arındırılmış bir Batı Asya'da ve Türkiye'de işsizlik ve pahalılık cenderesini kırıp atmak, yağmaya son verip tüm zenginlikleri hakça paylaşmak var! Zilletle son vererek onurlu ve insanca yaşamak var!

Bu savaş bizim savaşımızdır. İşçi sınıfının öncülüğünde bir insanlık savaşıdır. Bu savaşta emperyalizme vuran her kimse selam olsun ama asla patron sınıfına ve onların milliyetçiliğine güvenmeyiz. Çünkü tarih bize patronların emperyalistlerle bozuşsalar bile en fazla kendi ülkelerinin işçilerinden, emekçilerinden ve yoksullarından korktuklarını öğretmiştir. Tarih bize bir ulusun başka bir

ulusu ezdikçe özgür olamayacağını öğretmiştir. Sömürgeci patronların sömürgeciliğe devam etmek için büyük emperyalistlerin himayesine girmesi işten bile değildir. Değil İran'da, Türkiye'de ve dünyanın hiçbir yerinde ulusların özgürlüğü patron ve ağa sınıflarına emanet edilemez. Emperyalistler geldikleri gibi giderler. Ama patronların iktidarı sürdükçe gittikleri gibi de geri gelirler. İşçi sınıfı insanlığın tek güvencesidir. Ordular yenilir, devletler yıkılır ama modern toplumda yok olmayacak olan tek güç işçi sınıfıdır. Patron sınıfı işçi sınıfı olmadan kâr edemez, emekçi halk olmadan ordularını kuramaz! Patron sınıfı mezar kazıcılarını arttırmadan var olamaz!

Emperyalizmin ve Siyonizmin yenilgisinin insanlığın zaferiyle taçlanması ancak devrimci işçi iktidarıyla mümkün olabilir. Bunun için işçi sınıfı sendikal örgütlenmelerle yetinmemeli; iktidarı hedeflemek için sermayeden, devletten, emperyalizmden bağımsız bir devrimci parti olarak örgütlenmelidir. Emperyalizmi yenmek için ise işçi sınıfının tüm emekçi halkı etrafında toplayarak devlet olarak örgütlenmesi şarttır. Yani devrimci işçi iktidarı gerekir. Devrimci İşçi Partisi bu yolun yolcusudur. Bir ütopyadan bahsetmiyoruz. Dünya tarihi iki büyük küresel savaş gördü. Emperyalizm bizi bir üçüncüsüne doğru sürüklüyor. Birinci Dünya Savaşı da İkinci Dünya Savaşı da işçi devrimleriyle son buldu. Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi'nin çağrısı işte bu tarihsel gerçeğe yaslanıyor: Kapitalizmin krizi devrimle aşılabilecek! Emperyalist savaş devrimle durdurulacak! "Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak!"

Çanakkale'den bir Halk Otobüsü şoförü

Hakkımız olanı alana kadar mücadeleye devam edeceğiz

Bir buçuk sene önce 2024 yılında sendikaya üye olduk. Sendika Bakanlıktan yetkiyi aldı. Sonrasında kooperatif yönetimiyle TİS için masaya oturduk. 3 görüşme sonucunda anlaşma sağlanamadı. Durumu mahkemeye taşıdık. Yüksek Hakem Kurulu sözleşmeyi onayladı. 2 yıllık toplu iş sözleşmemiz imzalandı. İlk 4-5 ay TİS uygulandı, fazla mesai ücretleri gibi haklarımızı aldık ama geriye dönük farklarımızı alamadık. Kooperatif yönetimi taksitli olarak geriye dönük farkları ödeyeceklerdi. Yeni yönetim "biz bu TİS'i tanımıyoruz bu TİS hilelidir" diye mahkemeye başvurdu. Çanakkale 1. Mahkemesi davayı reddetti. Sözleşme geçerli olduğu bir kez daha tescillendi ama bu süreçte 3 aylık maaşımızı alamadık. Evimize ekmek götürüyoruz, kiramızı ödeyemiyoruz. Banka-

lar da ıcralığız. Okula giden çocuğumuza harçlık veremiyoruz. Anne babanın çocuğuna harçlık verememe durumunun ne kadar zor olduğunu herkes bilir. Kooperatifin denetimi belediyeye ait ve defalarca belediye yönetimini uyardık.

Herhangi bir sonuç alamadık ve grev kararımızı aldık. Grevimiz şimdilik bir günlük saat 14-18 arasındır. Vatandaşın mağdur olmaması için belediyeyi grev öncesinde uyardık. Amacımız halkı üzmemek değil hakkımızı almaktır. Hakkımızı alana ka-

dar grevimizi haftanın muhtelif günlerinde muhtelif saatlerinde devam ettireceğiz. Çalışma koşullarımıza gelince çok ağır şartlarda çalışıyoruz. Ağır vasıta araçların günde 12 saat çalışması yasak. Biz bu çalışma sürelerine kadar çalışıyoruz. Otobüslerin frenleri tutmuyor muayenesi tam değil. Yağmur yağdığı zaman su içeri akıyor. Duraklarda yemek yiyebileceğimiz su içebileceğimiz bir alanımız yok. Lavabolar vs yok. Çalışma koşullarımız iyileşene ücretlerimizi alana kadar grevimiz devam edecek. Asgari ücretin 28 bin lira kiralarn 30 bin lira olduğu bir ülkede yaşamak gerçekten zor haksızlığa uğrayan tüm sınıf kardeşlerimizin mücadelesi bizim de mücadelemizdir. Memleketin çeşitli yerlerinde devam eden grevleri de ulaşım işçileri olarak selamlıyoruz.

İstanbul Havaalanında çalışan bir işçi

İşçinin ekmeğinden değil patronun servetinden kesilsin vergi!

Merhaba sevgili dostlar. Ben İstanbul Havaalanı'nda THY'ye bağlı iştirak şirketine çalışan bir emekçi kardeşinizim. THY dört aydır çalışanlarına dağıtacağı kâr payını açıklamadı. Henüz bu konuda bir açıklama yapmış değil. Dört aydır biz emekçileri söz verdiği halde açıklama yapmadan oyalarken her geçen gün yeni sponsorluklar yeni reklamlara milyon dolarlar harcıyor.

Türkiye'nin en büyük şirketlerinden biri olan THY, iştirak şirketlerinde çalışan biz işçilere enflasyon farkı olarak %13 gibi komik bir zam verdi. Aldığımız brüt ücretler yıl sonuna doğru çöp olurken biz emekçiler geçim için mesailerle mecbur bırakıyoruz. Haftanın en az üç günü mesai yaparak aldığımız

mesai ücretleri ile ay sonunu zor zor getiriyoruz. Toplu sözleşmeye tabii sendikalı bir iş yeri olmamıza rağmen ücretlerimizi sözleşmelerimizde korumuyor, aldığımız maaş her geçen gün hayat pahalılığı karşısında daha fazla eriyor.

Patronlara her gün teşvik yasalrı, vergi muafiyetleri çıkarırken biz emekçilerin vergileri maaşımız elimize geçmeden kesiliyor. Vergide adalet sağlanmıyolar. Biz emekçilerin cebine giren üç beş kuruştan değil, patronların kârlarından vergiler kesilmeli.

den sahası dışına çıkarıldı ve maden işgal edildi. İşgal sonrası madenin eski sahibi Fiba Grup, işçilerin tüm alacaklarını ödeme teklifinde bulundu. Ancak madenin yeni sahibi Çinli şirket, işçilere işten ayrılma kararını telkin eden mesajlar attı. İşçilerin örgütlü olduğu Bağımsız Maden İş sendikası, müzakere masasına tüm alacakların hemen ödenmesi ve is-

Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri haklarını almak için grevi sürdürüyor!

İstanbul Özel İtalyan Lisesi öğretmenlerinin haklarını kazanmak için çıktıkları grev, 2 Şubat'tan beri sürüyor. Geçtiğimiz yıl Tez-Koop-İş sendikasında örgütlenen İtalyan Lisesi eğitim emekçileri, toplu sözleşme aşamasında lise yönetiminin dayatılıp yoksulluk sınırı altında kalan ücretlere karşı haklarını almak, ekmeklerine sahip çıkmak için greve çıktılar.

24 Kasım'da Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri sendikalarıyla birlikte okul yönetiminin toplu sözleşme sürecindeki uzlaşmaz

tutumunu protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirmişti. Toplu sözleşmede okul yönetimi öğretmenlere bu yıl için yüzde 15, önümüzdeki iki yıl için ise 0 zam teklif etti. Enflasyon oranının bile çok çok altında kalan bu zam oranına, dayatılan sefalet ücretlerine ve ayrıca ayrımcı politikalara karşı öğretmenler, ikinci eğitim döneminin ilk günü olan 2 Şubat'ta onurlu grevlerini başlattılar. Yıllar boyunca öğrencilerine ders veren, onları hiçbir zaman yalnız bırakmayan öğretmenler

şimdi de "Dersimiz Grev!" diyerek ülkemizdeki tüm emekçiler için ders olacak bir mücadeleye atıldılar.

İtalyan Lisesi eğitim emekçileri yaklaşık bir aydır sürdürdükleri grevlerinde birçok eylem gerçekleştirdi. Grevlerinin 10. gününde Tez-Koop-İş sendikasında örgütlü sınıf kardeşleriyle birlikte okulun önünde basın açıklaması yapıldı. Grevin 17. gününde İstanbul'daki İtalyan Konsoloslugu önünde büyük bir basın açıklaması gerçekleştirildi ve öğretmenler seslerini

duyurdu. Bundan iki gün sonra da eğitim emekçileri Ankara'da İtalya Büyükelçiliği önünde taleplerini haykırdı. Biz de Devrimci İşçi Partisi olarak her eylemlerinde İtalyan Lisesi öğretmenlerinin yanlarındaydık.

İtalyan Lisesi'ndeki öğretmenlerimizin ülkemizde eğitim emekçilerinin mücadelesiyle ilklere imza atarak grevlerini kararlılıkla sürdürüyor. İtalyan Lisesi öğretmenleri insanca bir ücret alana ve

okulda ayrımcılıklara son verilene dek mücadelelerine devam edecekler. Bu grev, tüm emekçi halkımızın grevidir. İtalyan Lisesi'nin eğitim emekçileri kazanırsa, tüm işçi sınıfı kazanacaktır. Tüm emekçi halkımıza İtalyan Lisesi öğretmenlerinin mücadelesine sahip çıkmaya, onlarla dayanışmaya çağırıyoruz.

Gerçek gazetesi fabrikalarda, emekçi mahallelerinde!

• Dostel-Dilovası

• Sarkuysan-Darica

• Halkapınar-Izmir

• Altındağ-Izmir

İşçi ve emekçiler *Gerçek* gazetesinin sadece okurları değil, aynı zamanda yazarları. Ve *Gerçek* gazetesinin her sayısı, yazarları ile okurları ile fabrika kapılarında, servis duraklarında, emekçi mahallelerinde buluşuyor. İşçi sınıfının başkenti Gebze'de çeşitli fabrikaların kapısında *Gerçek* gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi'nin bildirileri her ay olduğu gibi Şubat ayında da işçilerle buluştu; vardiya giriş-çıkışlarında sıcak sohbetler sabahın ayazında içimizi ısıttı. *Gerçek* gazetesinin Şubat sayısında, "İşçinin Ekonomisi" sayfasında yer alan "Kriz dönemlerinde altın, gümüş vb. fiyatları artıma eğilimi gösterir! Emek ve sermaye arasındaki kavga da öyle!" başlıklı yazıyı sabahın erken saatlerinde yollara düşen emekçi halkımızla ulaştırdık. Kriz zamanlarında sermaye ve emek arasındaki mücadele keskinleşir. Sermayeye karşı daha güçlü olmanın yolu ise örgütlenmekten geçer. İşçi sınıfının bugünü, yarını, geleceği için en güvenli yatırım aracı örgütlü olmaaktır. İşte o zaman işçi sınıfı kaderini eline almaya başlayabilir!

Devrimci Marksizm Okulu İstanbul'dan sonra Ankara'da!

Devrimci Marksizm Okulu derslerine farklı konularda ve farklı şehirlerde devam ediyor. Bu zamana kadar İstanbul'da farklı konuları ele alan derslerin ardından Şubat ayında İstanbul'un yanı sıra Ankara'da da Devrimci Marksizm Okulu düzenlendi. İstanbul'da *Devrimci Marksizm* Dergisi yayın kurulu üyesi Kurtar Tanyılmaz'ın anlatımıyla gerçekleşen "Marksizme Giriş: Kapitalizm nedir?" başlıklı oturumda kapitalist üretim ve sınıf mücadelesi açısından kapitalizmin doğurduğu politik sonuçlar tartışıldı.

Ankara'da düzenlenen Devrimci Marksizm Okulu ise "Devrimci İşçi Partisi'nin 8. Kongre tezleri ışığında: bir sunum gerçekleştirdi. DİP Genel Başkanı Sungur Savran, DİP'in 8. Kongresi'nde dünya durumu analizi ve devrimci görevlerimize ilişkin olarak kabul edilen "Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak: Kapitalizmin krizini devrimle aş! Emperyalist savaşı devrimle durdur!" başlıklı karar doğrultusunda bir sunum gerçekleştirdi. DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek ise yine 8. Kongre ışığında "Türkiye'de siyasal durum ve görevlerimiz: Yeni ve gerçekçi olan tek siyaset devrimci sınıf siyasetidir" başlıklı karar doğrultusunda bir sunum yaptı.

Akşam Okulu derslerine emekçi halkın ihtiyaçları doğrultusunda devam ediyor!

• İkitelli

Devrimci İşçi Partisi'nin İkitelli'de yıllardır emekçi halkı bilinçlendirmek için düzenlediği Akşam Okulu, derslerine emekçi halkın ihtiyaçları doğrultusunda devam ediyor.

Şubat ayında düzenlenen Akşam Okulu ekonomik krizle birlikte daha da büyüyen konut sorununu ele aldı. Emekçi halkın yoğun katılımıyla, konut sorununun çözümüne yönelik talepler hep birlikte tartışıldı, "konut fazlasının derhâl kamulaştırılması" talebi etrafında örgütlenme ve mücadele çağrısı öne çıktı.

Gerçek gazetesi okurları ve öncü işçiler buluştu

• Okmeydanı

Artık bir gelenek haline gelen *Gerçek* gazetesinin kahvaltılı okur toplantısı Şubat ayında da Devrimci İşçi Partisi'nin İstanbul Okmeydanı ve İzmir bürolarında gerçekleşti. Farklı sektörlerden işçilerin, emekçilerin, aydınların ve öğrencilerin katılımıyla gerçekleşen İstanbul'daki okur toplantısında ilk sözler mücadele eden işçilerdeydi. Grevlerinin 113. gününde iş, aş ve hürriyet mücadelesini zaferle sonuca ulaştıran Smart Solar işçilerinin ve İtalyan Lisesi'nde sendikalaşıp ardından greve çıkan eğitim emekçilerinin öncülerinin konuşmalarıyla katılımcıların katılımı, DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek'in sunumu ve ardından devam eden canlı tartışmalarla devam etti.

İzmir'de düzenlenen okur toplantısında sermayenin ve istibadın işçi sınıfına yönelik kuşatmasını ve buna karşı mücadele eden işçilerin grevleri, direnişleri, mücadeleleri konuşuldu. Alınan sözlerle zenginleşen toplantıda dünyada ve Türkiye'deki politik gelişmeler ve fabrikalarda, işyerlerinde, emekçi mahallelerinde ve okullardaki örgütlenme olanakları hep birlikte değerlendirildi.

• İstanbul

• Ankara

Ertuğrul Oruç

HPV aşısı ücretsiz olsun

Kadınların yaşamını tehdit eden hastalıkların başında rahim ağzı kanseri geliyor. Üstelik bu kanserle büyük ölçüde önlenbiliyor. Türkiye'de her yıl binden fazla kadın, önlenilebilir bir kanser nedeniyle hayatını kaybediyor. Hayatını kaybedenlerin önemli bir bölümünü emekçi kadınlar oluşturuyor.

Rahim ağzı kanserinden neredeyse her zaman HPV virüsü sorumlu. HPV dünya genelinde en yaygın cinsel yolla bulaşan virüslerden biri ve yüz milyonlarca kadın yaşamlarının bir döneminde bu virüsle karşılaşıyor. Bu virüs her zaman kansere yol açmasa da dünyada her yıl yaklaşık 660 bin kadın rahim ağzı kanserine yakalanıyor, 350 bine yakını yaşamını yitiriyor. Ölümlerin yüzde 90'dan fazlası düşük ve orta gelirli ülkelerde gerçekleşiyor. Bu tablo, rahim ağzı kanserine bağlı ölümlerin eşitsizliklerle doğrudan bağlantılı olduğunu gösteriyor.

HPV aşısı etkili ve güvenli. HPV aşısı bugün dünyada 140'tan fazla ülkede ulusal aşı programına alınmış durumda. Avustralya ve birçok Avrupa ülkesinde aşının yaygın uygulanmasıyla genç kadınlarda HPV enfeksiyonları belirgin biçimde azaldı. İngiltere'de küçük yaşta aşılanan kız çocuklarında rahim ağzı kanseri riski yüzde 85-90 düştü. Bu sonuçlar, aşının etkili olduğunu tartışmasız biçimde ortaya koyuyor.

HPV yalnızca kadınların sorunu değil. Erkekler de HPV'ye bağlı kanserlere yakalanabiliyor ve virüsü taşıyıp bulaştırabiliyor. Bu nedenle birçok ülkede aşı hem kız hem erkek çocuklara uygulanıyor. Aşı en etkili biçimde çocukluk ve erken ergenlik döneminde yapılıyor ancak aşılanmamış gençler ve erişkinler için de korunma mümkün.

Türkiye'de her yıl iki binin üzerinde kadın rahim ağzı kanserine yakalanıyor, binden fazla kadın yaşamını kaybediyor. Buna rağmen Türkiye'de HPV aşısı ulusal aşı takviminde hâlâ yer almıyor. Oysa bir önceki Sağlık Bakanı Fahrettin Koca 2022 yılında aşının ücretsiz olacağını açıklamıştı. Bu söz yerine getirilmedi. Mevcut Sağlık Bakanı Kemal Memişoğlu da HPV aşısının 2025 sonunda ücretsiz uygulanacağı yönünde açıklamalar yaptı ancak henüz değişen bir şey yok. Aşı olmak isteyen kadınlar bu aşya yüksek ücretler ödeyerek ulaşmak zorunda kalıyor. Oysa devlet toplu alım yaptığında aşının birim maliyeti önemli ölçüde düşecek. Çocukluk çağı aşılarında olduğu gibi kamu planlamasıyla hem maliyet azalacak hem de herkes aşya eşit şekilde erişecek.

Bu durumdan en çok emekçi kadınlar etkileniyor. Düşük ücretlerle, güvencesiz koşullarda çalışan, uzun saatler mesai yapan kadınlar hem aşya hem de düzenli taramaya erişmekte zorlanıyor. Özel hastane pahalı, devlet hastanesinde randevu bulmak zor, izin almak ayrı sorun. Çocuk bakımı yükü de büyük ölçüde kadınların omzunda. Oysa aşyla önlenilebilir hastalıklarla mücadele bireylere bırakılamaz.

Kamu kaynaklarının nereye ayrılacağına, hangi önceliklerin belirleneceğine siyasal iktidar karar verir. Dolayısıyla HPV aşısının ulusal aşı takvimine alınmaması siyasal bir tercihtir. Bugün emekçi kadınların sağlık ve yaşam hakkı, iktidarın öncelikleri arasında yer almamaktadır.

Emekçi kadınların sağlık ve yaşam hakkı tasarruf kalemi değildir. Rahim ağzı kanseri kader değildir. HPV aşısı hem kız hem erkek çocuklar için ulusal aşı takvimine alınmalı; aşılanmamış gençler ve erişkinler için ücretsiz aşılama sağlanmalı ve erişim engelleri ortadan kaldırılmalıdır. Emekçi kadınların sağlığı piyasanın insafına bırakılamaz.

Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi yeni ve gerçekçi olana çağırıyor: Devrimci sınıf siyasetine!

Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi, dünyanın fırtınalarla dolu bir döneme girdiği, dünya çapında ve Türkiye’de sınıf mücadelesinin keskinleştiği bir dönemde gerçekleştirildi. Düzen partileri için ve bu tür partilere öykünen sol partilerin pek çoğu için kongreler seçimlerden ibaret görülür. Ama bir devrimci sınıf partisi için kongreler çok farklı bir anlam taşır. Devrimci İşçi Partisi, Bolşevik-Leninist örgütlenme anlayışını esas alan bir parti olarak, üyelerin katıldığı etkin ve sürekli bir iç tartışmayı, günbegün işleyen bir eleştiri-özeleştir mekanizmasını ve tüm bunları kapsayan eylemde tam ve kesin birlik ilkesini esas alır. Leninist gelenekte bu anlayışın adı demokratik merkeziyetçiliktir. Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi aylarca süren, partinin iç yayın organı olan *Militan*’da yayınlanan raporlar ve yazılarla, tüm parti birimlerinde yapılan tartışmalarla, kongrede kılı kırk yaran, kuyumcu titizliğiyle tartışılıp formüle edilen kararlarla, bir demokratik merkeziyetçilik örneği sunmuştur. Sungur Savran yolunun yeniden Genel Başkan seçildiği, iki kongre arasında partiyi yönetmekle görevli olan Merkez Komitesi’nin belirlendiği seçimler de demokratik merkeziyetçilik çerçevesinde başarıyla gerçekleştirilmiştir. Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi’nin kararlarının bazılarını merkez yayın organımız *Gerçek*’in internet sitesinde (<https://www.gercekgazetesi1.net/tum-kongre-belgeleri>) yayınlamaktadır. Devrimci İşçi Partisi 8. Kongre’nin çizdiği istikamet doğrultusunda 2026’nın zorlu mücadelelerine “Yeni ve gerçekçi tek siyaset devrimci sınıf siyasetidir” şiarıyla atılmaktadır.

Bir fırtınalar çağında devrimci politika: “Kapitalizmin krizini devrimle aş! Emperyalist savaşı devrimle durdur!”

8. Kongre’nin dünya durumuna ilişkin kararında kapitalizmin dünya çapındaki yapısal krizi (Üçüncü Büyük Depresyon) ve bu krizle birlikte hem emperyalist gericiliğin ve barbarlığın yükselişi hem de dünya ölçeğinde mayalanan devrimci dinamikler ele alındı. Devrimci İşçi Partisi’nin dünyaya bakışında sınıf düşmanı ne gözde büyümek ne de küçümsemek vardır. Bilimsel sosyalizmin ve devrimci Marksizmin tarihsel birikimi bize gerici ve barbarlığın karşıtıyla yani sınıf mücadeleleriyle, halk isyanlarıyla ve devrimle birlikte var olduğunu göstermektedir. İşte bu bilinçle

Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi Enternasyonal marşının dünya işçi sınıfının kalbinde yer eden **“Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak”** mısrasını bayrağına yazmış ve şu şiarı yükseltmiştir: **“Kapitalizmin krizini devrimle aş! Emperyalist savaşı devrimle durdur!”**

Bu devrimci perspektif son derece önemlidir ve arka planında işçi sınıfına ve ezilenlere duyulan güven bulunmaktadır. İşçi sınıfına güven, kapitalizmin bilimsel tahliline, tarih bilincine ve günbegün süren sınıf mücadelelerinin deneyimine dayanır. İşte işçi sınıfına duyulan bu güvendir ki tüm dünya soluna hâkim olan küçük burjuva kötümserliğini parti saflarından uzak tutmaktadır. Tüm dünyada emekçi halklar “denize düşün yılana sarılır” misali burjuva düzen siyasetinin bir ucundan diğerine savrulmaları, işçi sınıfına güven duymayan, işçi sınıfının gücünden yoksun kalan sol hareket emekçi halka alternatif bir yol göstermek şöyle dursun, bir yandan post-modern, kimlikçi, liberal savrullarla diğer yandan milliyetçi, şoven, göçmen düşmanı sapmalarla emperyalist kapitalizmin yılanlarına en önde sarılanlar olmaktadır. Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi dünya solundaki bu savrulların karşısında, Trotskiy’in kaleme aldığı IV. Enternasyonal’in 1938 Geçiş Programı’ndaki büyük tespitin halen geçerli olduğunu, içine girdiğimiz dönemde düne göre daha da geçerli olduğunu vurgulamıştır: **“İnsanlığın krizi bir kez daha proletaryanın önderlik krizinde düğümlenmektedir.”**

Bilimsel sosyalizm ve devrimci Marksizm emperyalist kapitalizmin fırtınalı denizlerinde, işçi sınıfı ve tüm ezilenler için bir deniz feneri ise Devrimci İşçi Partisi’nin önüne koyduğu görev de bir fırtınalar çağında insanlığı kurtuluşa götürecektir olan aracı yani işçi sınıfının devrimci partisini hem ulusal hem de uluslararası düzeyde inşa etmektir. Bu proletaryanın önderlik krizinin Bolşevik Leninist çözümüdür. Krizin faturasını işçilere, emekçilere, yoksul köylülere yukan, emekçi halkın mücadeleye elde edilmiş tüm sosyal-ekonomik kazanımlarına saldıran, yoksulluğu, hayat pahalılığını ve işsizliği dayatan krize karşı ancak böyle bir önderliğin varlığı ile direnebiliriz. **Sınıf mücadelesinin, halk isyanlarıyla ve devrimlerle taçlandığı yerlerde ise ancak sınıf içinde mevzilenmiş Bolşevik-Leninist partinin öncülüğü ile zafer kazanabiliriz.**

Aynı şekilde insanlık ancak proletaryanın önderlik krizini aşarak emperyalist savaşın kurbanları olmaktan kurtulabilir. Ukrayna’daki NATO savaşından İsrail’in Gazze soykırımına, İran’a yönelik emperyalist/Siyonist terör saldırılarından Venezuela ve Küba’ya karşı tehditlerle bezenmiş zor uygulamalarına uzanan ve bir Üçüncü Dünya Savaşı’nın koşullarını hazırlayan barbarlık atağını durdurmak bundan önceki Birinci ve İkinci Dünya Savaşları’nda olduğu gibi işçi devrimleriyle mümkün olacaktır: **“Emperyalizmin savaşı hem barbarlığın hem de devrimlerin yatağıdır!”**

Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi dünya savaşına karşı pasifist hayalleri reddediyor. Devrimci İşçi Partisi, emekçi ve yoksul kitlelerin bir yandan emperyalist/Siyonist terörle korkutulup yıldırılmasına diğer yandan burjuva pasifizmiyle uyutulmasına bir *proleter askeri politika* ile karşı çıkıyor. Emperyalistler, pasif bir bekleyişi bir yana bırakalım, her geçen gün başka bir ülkeye saldırarak daha fazla kan döküyor. Devrimci İşçi Partisi öncelikle safları berraklaştırıyor. Geçmişten bugüne süreklilik arz eden bir perspektifle, ABD’nin başını çektiği Batı emperyalizminin, bugün Pasifik’teki mütteliklerini de kıskırtarak, ölümcül üçüncü büyük depresyondan çıkmak için gözünü kararttığını, Rusya ve Çin’i kuşatma stratejiyle, kutuplardan, okyanuslara kadar doğal kaynakları, ticaret yollarını kontrol altına almak üzere büyük bir savaş hazırlığı içinde olduğunu tespit ediyor. Faşizmin yükselişini de bu hazırlıkların bir parçası olarak görüyor. Faşizm, Trump’tan Meloni’ye, Le Pen’den Milei’ye ve Modi’ye birtakım şahsiyetlerin ya da partilerin aşırı eğilimlerinin değil, emperyalist finans kapitalin çıkarlarının bir sonucudur.

Devrimci İşçi Partisi, NATO’nun krizini, emperyalistlerin kendi iç çelişki ve çatışmalarını ayrıntısıyla analiz etmekte ve dikkatle takip edilmesini salık vermektedir. Ancak bugün somut olarak Ukrayna’dan Batı Asya’ya ABD öncülüğünde emperyalizm bir büyük cephe halinde saldırmakta, İsrail bu saldırının mızrak ucu işlevini görmektedir. Bu saldırınlık karşısında tarafsızlık asla kabul edilemez. Devrimci İşçi Partisi işçi sınıfını ve ezilenleri tek doğru istikamete çağırmaktadır: **“Barışın yolu emperyalizmin yenilgisinden geçer!”**

Devrimci İşçi Partisi 8. Kongre örgütsel yöneliş kararı: “Stratejik mevzilenmede atılım, parti inşasında Leninist kadrolaşmada ısrar!”

Devrimci İşçi Partisi 3. Kongresi’nde ortaya konan işçi sınıfının merkezi çekirdeği içinde stratejik mevzilenme perspektifi her kongrede tekrar vurgulanmış, geliştirilmiş, derinleştirilmiş ve parti, 8. Kongre’ye öncü ve devrimci işçilerin ağırlığını arttırdığı bir delegasyonla, sınıf mücadelesi pratiğinin içerisinden, işgallerden, grevlerden, direnişlerden geçerek gelmiştir. Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi de sınıf içinde stratejik mevzilenmeyi bir kez daha teyit etmiş ve örgütsel yöneliş olarak benimsemiştir.

Bu yönelişe gençliği kazanma perspektifini de en vurgulu şekilde eklemiştir. 7. Kongre’nin “Gençliğe yöneliyoruz! Gençliği kazanacağız!” şiarı 8. Kongre tarafından “Gençliği kazanalım, işçi sınıfının devrimci saflarına katalım!” şiarıyla tekrar vurgulanmış ve pekiştirilmiştir. 19 Mart sürecinde ciddi bir kitleleslikle hürriyet mücadelesine atılan öğrenci gençlik istibdadın baskısıyla ve CHP’nin gençliği bir pazarlık kozuna indirgeyen düzen siyasetiyle aynı anda yüzleşmiştir. Bu durumun yarattığı hayal kırıklığı ve geri çekilme karşısında gençliğin en ileri ve potansiyelle sahip unsurları, hürriyet mücadelesine ancak CHP’den koparak ve sınıf siyasetiyle buluşarak yeniden tutunabilir.

İşçi sınıfının öncüsünü ve gençliğin en ileri kesimlerini devrimci bir doğrultuda birleştirip seferber edecek olan araç ise Leninist partiden başkası olamaz. Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi bu gerçeğin ışığında örgütsel yöneliş kararının başlığını şöyle belirlemiştir: **“Stratejik mevzilenmede atılım, parti inşasında Leninist kadrolaşmada ısrar!”**

Leninist kadrolar asla fanusta yetişmez. Mücadele içinde eğitilir, deneyim ve tecrübe kazanır, şekillenir. Eleştiri ve özeleştir Leninist partinin günbegün yaşamaının doğal bir parçasıdır. Devrimci bilinç ve devrimci hedefe odaklanma esasır. Devrimci İşçi Partisi militanları herhangi bir sol parti ya da oluşum, bir propaganda çevresi değil bir devrimci parti inşası içinde olduklarını asla unutmazlar. Devrimin zaferi için hazırlanmak demek hiçbir başarıyla yetinmemek, kendi durumunu, başka sol gruplarla kıyaslayarak değil devrimci hedefin gerekleriyle tartarak görmek anlamına gelir. Dolayısıyla da **“8. Kongremiz Bolşevik Leninist parti inşası ve devrimin zaferini hazırlamak için stratejik mevzilenmede atılım, Leninist kadrolaşmada sağlamlaşma ve gençliği kazanma görevlerinin partinin geleceği için stratejik bir zorunluluk olduğunu vurgulamaktadır.”**

Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi: Yeni ve gerçekçi olan tek siyaset devrimci sınıf siyasetidir

Devrimci İşçi Partisi’ni Türkiye’deki tüm diğer sol parti ve oluşumlardan ayıran nedir diye sorulacak olursa en özlü ifadesiyle bu, devrimci sınıf siyasetidir. Devrimci sınıf siyaseti burjuvaziye karşı net ve uzlaşmaz bir mücadeleyi esas alır. Türkiye’deki gericiğin tezahürleri olan baskıcı ve keyfî yönetim (istibdad), şovenizm, mezhepçilik, militarizm, faşizm tehlikesi ve yayılmacı dış politika bir kişinin ihtiraslarından ya da bir partinin/ittifakın gizli ajandasından değil doğrudan burjuvazinin çıkarlarından kaynaklanmaktadır. Bunu görmeyenler burjuvazinin kendi iç çatışmalarından sürekli ümitlenmekte aynı hızla da hayal kırıklığına uğramaktadırlar.

Burjuvaziden, devletten ve emperyalizmden bağımsızlık en önemli ilkedir. Bu politik çizgi sadece yazılı ve sözlü tutum alışırla değil, stratejik sektörlerde ve sanayi proletaryası içinde mevzilenerek hayata geçirilir. Bu çizgiden sapmamak bilimsel sosyalizme ve devrimci Marksist yönetime bağlılık gerektirir. Sınıf siyasetini, düzen siyasetinin rüzgârlarında savrulup seçim sandıklarının girdaplarına kapılmadan yürütmenin garantisi ise gücünü işçi sınıfından almak ve işçi sınıfının öncüsünü örgütlemektir. Ancak bu şekilde ekmek ve hürriyet isteyen emekçi halkın değişik kesimleri ile ezilenler işçi sınıfının hegemonyasında birleşebilir ve burjuvaziye karşı devrimci bir seferberlik içine girebilir.

Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi’nin Türkiye’de siyasal durum ve devrimci görevlere ilişkin kararı sadece sınıf siyasetinin bir zorunluluk olduğunu vurgulamakla kalmıyor; devrimci sınıf siyasetini “yeni ve gerçekçi” olan tek siyaset olarak ilan ediyor. Bu çıkış neredeyse yarım yüzyıldır “yeni” sıfatıyla pazarlanan sol

liberal, post-modern, kimlikçi safsataları işçi sınıfına, emekçilere ve ezilenlere hiçbir kazanım getirmemiş olan köhnemiş anlatılar olarak mahkûm ediyor. “Gerçekçilik” adı altında iktidarı yenmek için düzen muhalefetine yedeklenmenin, demokrasi ve özgürlük için emperyalizmden medet ummanın hüsrandan başka bir sonucu olmadığını kanıtıyor.

Bugün devrimci sınıf siyaseti “yeni” bir siyasettir. Devrimci İşçi Partisi’nin öteden beri savunduğu siyasettir ama solda hâkim yöneliş haline gelmemiş ve bu anlamda neredeyse hiç denenmemiştir. Bu siyaset gerçekçidir. Bu gerçekçilik sadece, istibdadı yenme kabiliyetinin dışında niyeti de olmayan düzen muhalefeti-nin reddiyesine dayanmıyor! Devrimci sınıf siyasetinin gerçekçiliği işçi sınıfının günbegün mücadelelerinde, işgallerle, grevlerle, direnişlerle elde edilen somut ve gerçek kazanımlara yaslanıyor. Devrimci İşçi Partisi 8. Kongresi düzen siyasetinin toplumu kimliklerle bölemek yönetmesi karşısında sınıf mücadelelerinden güç alarak “aynı gayrı yok birleşik işçi cephesi var” diyor. Yüzde 50+1 matematiğine dayanan yarı askeri karakterdeki istibdad rejiminin, ırkçılıkla, mezhepçilikle ve her türden kıskırtmayla bu rakamı

tamamladığı sayısız örnek yaşandıktan sonra düzen siyasetinin matematiğini aşmanın yolunu gösteriyor. Ekmek ve hürriyet için Türkiye, Kürdüyile, Alevi-siyle, Sünnisiyle direnen işçilerin mücadeleleri her bir örnekte düzen siyasetinin kimyasını bozmuştur.

Sözü Devrimci İşçi Partisi 8. Kongre kararına bırakalım: “Devrimci İşçi Partisi’nin sınıf içinde stratejik mevzilenme yönelişi, burjuvaziyle uzlaşma ve işbirliğine dayalı strateji ve taktikleri reddeden sınıf bağımsızlığına dayanan siyasal çizgisi, anti-emperyalist ve anti-Siyonist mücadeledeki ısrarı en önem-

lisi de tüm bu siyasetin başarısında işçi sınıfına ve emekçi halka güvenmesi, devrimci partiyi, devrimciliği hayatının merkezine alan kadrolara dayanarak ve işçi sınıfının öncüsünü örgütleyerek inşa etmeye yönelmesi en gerçekçi, en yeni, en dinamik siyasettir. Bu siyaset istibdada karşı hürriyet için ayağa kalkın gençliğin, düzen siyasetinin pazarlık gücü olmayı reddeden en ileri unsurlarını kazanacaktır. Eğitilmiş yarı-proletarya başta olmak üzere istibdadın karanlığına karşı yüzünü dışarıda Avrupa Birliği’ne içerde burjuvaziye dönen ama ışığı bir türlü yakalamayan tüm kesimler gerçek umudu ve ışığı bu siyasette bulacaktır. Devrimci İşçi Partisi’nin siyaseti, hürriyet için alanlara çıkıp düzen partilerinin ve Amerikan muhalefatinin ihanetine uğrayarak evlerine çekilenleri, istibdadın yasak fermannı grev alanlarında yırtan işçi sınıfının gücüyle buluşarak umut kazanmaya, sınıf mücadelesine güç ve enerji katmaya, istibdada karşı zafer kazanabilecek, emperyalist zincirleri kırabilecek tek gerçekçi yola çağırıyor!”

Sömürgeci burjuvazinin “petrol açılımı”na hayır! Kürt sorununun çözümü için halkların kardeşliği ve tam eşitliği! Emperyalizme, Siyonizme ve sömürgeciliğe karşı ortak mücadele!

Türkiye burjuvazisi bir bütün olarak bu çürüme ve çöküş tablosundan ileriye doğru kaçış stratejisiyle kurtuluşa çalışmaktadır. Burjuvazi emperyalizmin himayesinde enerji havzalarına ve dış pazarlara doğru yayılmacı bir politikanın peşinde koşmaktadır.

Devrimci İşçi Partisi çürümeyi hızlandırmaktan ve çöküşü toplumun emekçi çoğunluğu için daha da acı verici ve ölümcül hale getirmekten başka bir sonuç getirmeyecek burjuvazinin ileriye doğru kaçışının kesin olarak karşısındadır.

Burjuvazinin ileri doğru kaçış stratejisinin karşısında proletaryanın politikası, burjuva düzeninin çürümüş eski yapısını savunmak olamaz. Solda hortlayan ve yaygınlaşan “Kemalist cumhuriyet” savunusunun her tür ve biçimi son tahlilde İslamcı burjuvaziye karşı Batıcı-laik burjuvaziye kendisini kollayıp semirten burjuva cumhuriyetine sahip çıkma dilekçesi vermektedir.

Türkiye sömürgeci burjuvazisi bir başka sözde başarı hikayesini Kürdistan coğrafyası üzerinde yazmak istemektedir. Bu sefer yayılmacı politika ikili bir ambalajla sunulmaktadır. Yıllarca iktidarı yoğun bir şovenist kara propaganda üzerine inşa eden istibdad rejimi, süreci kendi tabanına “terörsüz Türkiye” olarak sunarken, aynı yayılmacı politikayı Kürt halkı başta olmak üzere muhalif eğilimli kitlelere göre ambalajlama görevini ise süreci “barış ve demokratik toplum” kavramıyla savunan Kürt hareketi (ve ona iltihak etmiş sol hareketler) üstlenmektedir. Sürece baskından itibaren destek açıklaması yapan CHP ise

her iki kavramı da kendi tabanına yönelik kullanarak bu propagandayı perçinlemekte- dir. Hangi adla adlandırılırsa adlandırılırsa bu süreç özünde sömürgeci burjuvazinin Kürdistan coğrafyasının ev sahipliği yaptığı enerji havzalarına ulaşmaya ve hakimiyeti altına almaya yönelik bir açılımdır. Bu bağlamda söz konusu sürecin doğru adlandırması “petrol açılımı”dır.

Devrimci İşçi Partisi, anti-sömürgeci, anti-emperyalist ve enternasyonalist bir perspektifle Kürt sorununun çözümü için ulusların kendi kaderini tayin hakkına, ulusların ve dillerin tam eşitliğine dayanan çözümleri, Türkün ne hakkı varsa Kürdün de aynı haklara sahip oluncaya kadar savunmaya devam edecektir. Devrimci İşçi Partisi Kürt sorununun çözümünü Batı Asya’nın Siyonist İsrail’den ve emperyalist üslerden arındırmasına, emperyalist ve Siyonist işbirlikçisi kapitalist rejimlerin yıkılmasına ve işçi sınıfının devrimci iktidarlarının kurulmasına dayanan Batı Asya Sosyalist Federasyonu programı perspektifinin bir parçası olarak ele almaktadır. Devrimci

İşçi Partisi Kürt emekçi ve yoksul halkının bağrından Kürt sorununun gerçek çözümü doğrultusunda çıkacak sosyal ve siyasal inisiyatiflerle dayanışma içinde olacaktır.

Devrimci İşçi Partisi bu konuda pasif bir bekleyiş içinde olmakla yetinmeyecek, Kürt Marksist aydınlarının, gençliğinin ve en önemlisi Kürt proletaryası ile yoksul köylülüğün içinden, şimdiki önderliğin Marksizm ve Leninizme aktif biçimde düşmanca saldıran politik-ideolojik doğrultusundan farklı olarak eski hareketin içinden veya dışından yeni bir akım ya da akımlar komünist zeminde örgütlenmeye giriştiğinde onlara destek olmak üzere mevcut olanakları doğrultusunda aktif bir çaba gösterecektir.

“Türkiye’de siyasal durum ve görevlerimiz: Yeni ve gerçekçi olan tek siyaset devrimci sınıf siyasetidir” başlıklı 8. Kongre Kararı’ndan alın-tilarla hazırlanmıştır.

Armağan Tulun

Dünya işçi sınıfının mevzii olarak Küba'yı savunmak

2026 yılına girer girmez ABD emperyalizmi Venezuela'ya saldırdı. Ardından Meksika ve Kolombiya gibi bir dizi Latin Amerika ülkesinin yanı sıra Küba'yı da hedef tahtasına koydu. ABD'nin Küba üzerindeki baskı ve kuşatmayı arttırması, “zaten yıllardır ambargo var” rehavetiyle ve ambargonun sıkılaştırılması basitliği ile ele alınabilecek bir gelişme değil. ABD Küba'yı yaktıysız bırakarak boğmaya ve teslim almaya çalışıyor. 3 Ocak'ta ABD'nin Venezuela'ya yönelik saldırısı ve Maduro'nun kaçırılmasının ardından, ABD'nin Venezuela petrol akışına el koyması ile birlikte Küba'nın yıllardır ayakta kalmasını sağlayan damarlardan biri kesilmiş oldu. Ardından Trump Küba'nın petrol ihtiyacını karşılayabilecek diğer ülkelerin de boğazına chokecek şekilde kuşatılmasını genişletti. Trump 30 Ocak'ta Küba'ya doğrudan ya da dolaylı petrol sağlayan ülkelere karşı ek gümrük tarifeleri uygulanmasına olanak sağlayan bir kararnameye imza attı. Hedef doğrudan doğruya Küba halkının günlük yaşamıdır. ABD Küba'nın enerji damarlarını kesip hayatı felç etmeyi, sağlık gibi en temel yaşamsal hizmetlere erişimini engellemeyi, halkı karanlığa ve yokluğa mahkûm etmeyi amaçlıyor.

Trump bu şekilde Küba'nın enerji damarlarını keserken ABD'nin Hazine Bakanlığı Venezuela petrolünün Küba'ya satışına kolaylık sağlayacaklarını açıkladı. Bu açıklamada utanmazca “Küba halkını destekleme amacıyla” diyorlardı. Tabii ki bu desteğin bir şartı vardı: Venezuela petrolü Küba'daki özel sektöre satılabilecekti ama “Küba ordusu, istihbarat servisleri veya diğer devlet kurumlarıyla ilişkili herhangi bir kişi veya kuruluş ya da ABD Dışişleri Bakanlığının Küba'ya yönelik kısıtlama listesinde yer alan kuruluşlar” bu kapsamın dışında kalacaktı! Bir yandan bütün bir ülkeyi abluka ile boğ, öte yandan nefes borusunu kapitalist restorasyonun tohumu olan özel sektör üzerinden al, devleti tamamen dışla. Bir yandan baskıyı arttır, bir ülkenin boynunu eğmeye çalış, diğer yandan içeriden siyasal ve sosyal çözülmei örgütlemeye yönelik bir mühendisliğe giriş. Abluka ve ambargolarla boğdukları Küba halkını “destekleme” masalıyla sunulan her hamle, Küba'yı düzenin kalıbına sokma, devrimin kazanımlarını ortadan kaldırıp işçi devletinin altını oyma hamlesidir.

Nitekim ABD'nin İran'a yönelik saldırılarının ardından Cumhuriyetçi Senatör Lindsey Graham, 3 Mart'ta katıldığı bir televizyon programında “Ulusallararası terörizmin ana gemisi olan İran rejimi çökme aşamasında” dedikten sonra Küba'yı kast ederek “Bu komünist diktatörlüğün de günleri sayılı” sözleriyle gerçek niyetlerini açıkça söyledi. Evet ABD emperyalizmi Latin Amerika ve Karayipler'de kendisine dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istiyor, ama Küba'ya olan düşmanlığı Latin Amerika'da ABD ile ters düşen ülkelere duyduğu düşmanlıktan öte bir anlam taşıyor. ABD'nin Küba'ya olan düşmanlığı Küba'nın bugün başında olanlara değil, onun bir işçi devleti olmasına karşı düşmanlıktır. Bir devrimin kazanımları ile inşa edilen, bugün hâlâ her türlü zorluğa, ambargoya karşı ayakta kalmayı başaran, bütün insanlığa kapitalizmin, emperyalizmin barbarlığından farklı bir yolu gösteren bir örnek olarak işçi devletine düşmanlığıdır. Venezuela'yı kuşatırken bile nihai hedefi Küba'yı teslim almaktır.

Tam da bu nedenle Küba'yı savunmak, yalnızca Karayip-ler'deki bir adayı savunmak değildir, emperyalizmin saldırısı karşısında dünya işçi sınıfının kendi mevziiini savunmasıdır. ABD başta olmak üzere emperyalizm Küba'yı kapitalist restorasyona zorluyor, işçi devletini ortadan kaldırmaya çalışıyorsa, Küba'ya “Yakıtını keserim, yanında duranı da ezerim” diyor-sa biz de aynı netlikte cevap vermeliyiz. Küba'da yıllar içinde yaşananmış olan tüm bürokratik dejenerasyona rağmen Küba halkı işçi devletinin kazanımlarını savunuyor. Küba'da ABD baskısı ve özel sektörün işbirliği ile kapitalist restorasyona geçit vermemek üzere Küba emekçi halkının yanında olmalıyız. Küba'nın savunulması, ABD emperyalizmine karşı ikirciksiz tutum ve her mevzide emperyalizmin geriletmesinden de geçiyor. Öyleyse Küba'yı savunmak için bugün emperyalizmin saldırılarına karşı İran'ı da savunmak gerek. Küba'yı savunmak için emperyalizmin ve Siyonizmin saldırılarına karşı Filistin halkını asla yalnız bırakmamak gerek. ABD'li senatörün bahsettiği uluslararası terörizmin ana gemisi İran ya da başka bir ülke değil, ABD'nin ve NATO'nun kendisidir. Dolayısıyla bizim de şiarımız “NATO'dan çık! NATO'yu yık!” olmalıdır. Hem Küba'yı savunmak hem de emperyalizmin dünyayı içine sürüklediği barbarlığın karşısında insanlığın kurtuluşunun yolunu açabilmek için!

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi:

ABD ve İsrail'in İran'a yönelik terör saldırılarına geçit yok!

ABD ve İsrail'in İran'a yönelik terör saldırılarına geçit yok! Katil ABD İran'dan elini çek! Batı Asya'dan defol! Emperyalizmin İran saldırısı ezilmeli! Görev başına!

28 Şubat sabahında, Siyonist İsrail ve Amerikan emperyalizmi, önceden koordine edildiği anlaşılan biçimde, İran'a karşı bir saldırı başlattı. ABD ve İran arasında bir süredir devam eden müzakere sürecinin, ABD emperyalizmi tarafından İran'ın çevresine yığılmak yapıp savaşa hazırlık yapmak için kullanıldığı biliniyordu. ABD Başkanı Donald Trump, saldırılara başladıktan sonra yaptığı ilk açıklamada “büyük çaplı askeri operasyonlara” giriştiklerini duyururken, açıkça İran'da iktidar değişikliği hedeflediklerini de söyledi. Henüz İran emperyalizmi olsa da, emperyalizmin uzun süreli bir saldırı için hazırlıklarını tamamlamış olduğu anlaşılıyor.

Emperyalizm ve Siyonizm, bir kez daha, bölgemizin halklarına ve devletlerine silah çekmiştir. İran, emperyalist saldırganlığa karşı vatan savunması verirken tarafsızlığa yer olamaz. Devrimci İşçi Partisi olarak tutumumuz ve çağrımız nettir! Türkiye'nin, Batı Asya'nın (Orta Doğu) devrimcileri olarak bu savaşta, ABD ve İsrail'in terörist saldırılarına karşı İran'ın yanında-yız. İşçi sınıfımızın çıkarına olan, ilerici olan tek çözüm emperyalist ve Siyonist haydutluğun silah yoluyla ezilmesidir. İran'ın vatan savunması ve bu vatan savunması yapacağı her türlü hamle tamamen meşrudur. İran halkının, ekmek ve hürriyet için verdiği meşru mücadeleyi asla unutmuyoruz ve bu mücadelenin yanında olmaya devam edeceğiz. Ancak İran halkının mücadelesini bahane ederek ve çarpıtarak İran'a saldırganlığı onaylayan yahut tarafsızlık vaaz eden kim olursa olsun hem İran halkının hem de tüm Batı Asya halklarının düşmanıdır.

Bölgemizdeki devletlerin önemli bir çoğunluğu, İran'ın mısillemelerinden çekindikleri için, İran'a saldırı istemediklerini utançça ifade edip, topraklarının bu saldırı için kullanılmasına izin vermeyeceklerini açıklamıştı. Ürdün gibi bir dizi devlet ise, topraklarını emperyalist saldırı hazırlığına tamamen açma alçaklığını göstermiştir. Batı Asya'daki tüm devletlerin önünde, emperyalist ve Siyonist saldırganlığa karşı tereddütsüz biçimde İran'ı destekleme yükümlülüğü bulunmaktadır. Bu saldırganlığın, aynı zamanda Filistin'i ve Filistin direnişini silahsızlandırarak teslim alına operasyonunun bir parçası olduğu unutulmamalıdır. Bu savaşta tarafsız kalmak demek, Filistin'e karşı Siyonizmin zımnen yanında olmak demektir. Emperyalist saldırganlığa yardım ve yataklık yapanlar yahut saldırıyı kenardan

izleyenler bölgemizin Arap, Fars, Türk ve Kürt halklarına karşı ihanet etmenin utancını boynunda taşırl! Buna karşı verilecek tek cevap, Batı Asya'yı bu zilletten çekip kurtarmak için, bölgemizi son 15 yılda iki kez sarsmış devrim dalgalarının bir kez daha başını kaldırması, işbirlikçi iktidarları başından atmasıdır.

Türkiye'deki iktidar da İran'da savaş istemediğini belirtmesine rağmen, bu haydutluğu kenardan izleme yolunu tutmuştur. Dahası, iktidar savaşla yönelik hazırlığını, halklarımızın kanlı bıçaklı düşmanı olan Amerikan emperyalizmine ve İsrail Siyonizmine karşı İran'a yardım etmek için değil, İran'dan kaçmak zorunda kalabilecek halkın sınırlı geçmesini engel olmak için yaparak, bu toprakların emekçilerine büyük bir utanç yaşatmıştır. Emekçi halkımız, kardeş İran emperyalizme karşı haysiyetini elde silah savunurken, mezhep farkından dem vurarak, jeopolitik gerekçeler sıralayarak tarafsız olmamız gerektiğini söyleyenlerin, emperyalizme ve Siyonizme hizmet eden gerçek yüzünü görmelidir! Milli mücadeleyi yaşamış olan, emperyalist işgali de, işgale karşı elde silah müdafaayı da çok iyi tanıyan bu toprakların emekçi halkının, bugün emperyalizmin yenilgisinden ve İran'ın zaferinden başka bir çıkarı yoktur. Emperyalistlerin ve Siyonistlerin, İran'ın direnişi karşısında eli boş döndüğü bir Batı Asya, işçi sınıfımızın gelecekteki zaferlerine karşı, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin aynı rahatlıkla müdahale edemeyeceği bir Batı Asya olacaktır. İran'ın vatan savunması kazanmalıdır! Türkiye'deki iktidar İran'a karşı emperyalizmin elinde bir silah olan İncirlik ve Kürecik üslerini derhâl emperyalistlere kapatmalı, bu kara lekeyi milletin alınından silmelidir.

Roja'va'da da görüldüğü üzere, ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi, Kürt halkının dostu değildir. Yıllar boyu, kendi çeşitli Kürt örgütlerinin dostu ve müttefiki olarak gösteren ABD, Suriye'de belirleyici an gelip çatığında saf değiştirip, Kürt halkını köşeye sıkıştırma girişiminin bir parçası haline gelmiştir. Emperyalizmin benzer bir hareket tarzını İran'da izlemesi de olasıdır. Kürt halkımız ve onun örgütleri,

emperyalizmin onlar ile İran'ın ve bölgenin diğer halkları arasında düşmanlık tohumları ekmesine izin vermemelidir. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını da kapsayan hürriyet arayışına emperyalizm destek değil, engel olmuştur.

Emperyalist saldırganlığı, İran halkının ekmek ve hürriyet mücadelesine bir destek gibi sunmak ihanetlerin en büyüğüdür. Emperyalist saldırganlık neticesinde İran'ın emekçi halkının emekçi küçülecek ve can güvenliği ortadan kalkacaktır. Dahası, İran'da “rejim değişikliği” hedefleyen emperyalizm, ülke içinde bir çöküş dinamizmini tetikleyerek, İran halkını Suriye'de olduğu gibi göçe sürüklemeye girişecektir. Yani İran halkının yalnızca emekçi küçülecek, hürriyeti daha da azalması, her daim başı dik gezmış bu halk bir ulusal aşığalamaya da tâbi tutulacaktır. İran halkının hiçbir gerçek dostu bunu istemez. Emperyalizmin yenilgisi İran halkının ekmek ve hürriyet mücadelesinin aleyhinde değil lehindedir.

Türkiye'de, Batı Asya'da ve dünyada emekçi halklara düşen, emperyalizmin ve Siyonizmin yenilgisi ve İran'ın zaferi için ayağa kalkmaktır. Bölgenin devrimcileri olarak, biz sınırlı tereddütsüzce emperyalist saldırganlığın karşısında beliriyor, bütün anti-emperyalist güçleri bu kavgaya omuz vermeye çağırıyoruz.

Kahrolsun Amerikan emperyalizmi! Kahrolsun İsrail Siyonizmi! Yıkılın Siyonist İsrail Devleti!

Yaşasın İran'ın vatan savunması!

Türkiye derhâl NATO'dan çıkmalıdır! NATO'dan çık NATO'yu yık!

Batı Asya'ya kan kusturan İncirlik ve İsrail'e kalkan olan Kürecik üsleri derhâl kapatılsın! Amerikan terör saldırısı karşısında Amerikan mali varlıklarına el konsun! Amerikan mülkleri ve yatırımları işçi denetiminde tazminatızsı kamulaştırılsın!

Devrimci İşçi Partisi'nden emperyalist/Siyonist teröre ilk yanıt: Emperyalizmin İran saldırısı ezilmeli! Görev başına!

Devrimci İşçi Partisi, ABD ve İsrail'in İran'a yönelik terör saldırılarına karşı “Katil ABD İran'dan elini çek! Batı Asya'dan defol!” diyerek ABD'nin İstanbul İstinye'deki Başkonsolosluğu önündeydi. 28 Şubat sabahı başlayan saldırıların hemen ardından Devrimci İşçi Partisi derhâl bir çağrı yayımlayarak konsolosluk önüne eylem çağrısı yaptı. Konsolosluk önünde DİP militanları sık sık “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!” ve “Yıkılın Siyonist İsrail devleti!” sloganları atarak İran'a yönelik askeri operasyon adı altında başlatılan terörist eylemleri lanetlediler. Ayrıca, hem DİP adına yapılan basın açıklamasında hem de atılan slo-

ganlarda Türkiye'nin NATO'dan çıkması, İncirlik ve Kürecik üslerinin kapatılması, İsrail'e tam ambargo talepleri yükseltildi. Halkın emperyalizme ve Siyonizme karşı öfkesine karşılık iktidarın işbirlikçi tutumu teşhir edildi.

Nitekim, Devrimci İşçi Partisi'nin ABD Başkonsolosluğu önünde eylem yaptığı sırada Türkiye Dışişleri Bakanlığı, ABD/İsrail terör saldırılarına karşı İran'ın meşru müdafaasını aynı kefiye koyan, Batı Asya'daki Amerikan üslerini vurduğu için İran'ı protesto eden bir açıklama yayımlamakla meşguldü. Oysa İran'ın İsrail'e yönelik misillemesi de işbirlikçi Arap rejimlerinin ev sahipliğini yaptığı üsleri

Trump'ın Barış Kurulu bir Siyonist sömürgecilik projesidir

ABD Başkanı ve Batı Asya (Orta Doğu) halklarının eli kanlı katili Donald Trump, büyük bir gösteriyle, Gazze için sözde bir “Barış Kurulu” kurdüğünü duyurdu. Bu kurula tüm dünyadan çok sayıda devlet davet edildi. Trump'ın davetine icabet edip Barış Kurulu'na katılanlar bu kuruma bir milyar dolar ödeme yapmayı kabul etti. Pekli bu parayla ne yapılacak? Barış Kurulu, bu paraları Gazze'nin yeniden inşa edilmesine kullanacağını söylüyor. Fakat emperyalist haydut Trump'ın Gazze'nin geleceğine dair hazırladığı görsellere bakan, “yeniden inşa”dan kastın ne olduğunu da anlamış olur. Trump'ın başını çektiği ve Siyonist savaş suçlusu Binyamin Netanyahu'nun parçası olduğu bir kurul, Gazze halkının başına çatı, çocuklarına okul, hastasına hasta-

ne yapacak değil. Gazzellilerden temizlenmiş topraklarda İsraili yerleşimcilerin, Amerika'nın ve Avrupa'nın zenginleriyle yan yana yaşayacağı lüks rezidanslar ve turizm tesisleri inşa edecekler. Trump'ın Barış Kurulu, dünya devletlerinden topladığı parayla, Gazze'deki etnik temizliği tamamlayacak. Bizim için en büyük utanç ise Türkiye'nin de resmen Trump'ın kuruluna katılmış olmasıdır. Türkiye'de kalbi Gazze ile, Fi-

vurması da tamamen bir meşru müdafaadır. Dahası Türkiye'nin NATO üyesi olması, İncirlik ve Kürecik gibi emperyalist üslere ev sahipliği yapması da halkımız için hem bir kara lekedir hem de güvenlik tehdidi yaratmaktadır.

Devrimci İşçi Partisi'nin eylemi İstinye halkından da destek gördü. Mahalle halkından eyleme katılanlar da oldu. Yapılan eylem hem saldırılara karşı ilk refleksin gösterilmesi hem de savaşa karşı işçi sınıfı ve ezilenler açısından alınması gereken tutumun en baştan ve en net şekilde gösterilmesi açısından önemliydi. Zira İran'a karşı ABD/İsrail terörü hız kesmeden sürerken, uçakların bombardımanına emperyalist/Siyonist propaganda bombardımanı da eşlik etmekteydi. İrççi milliyetçilik, Siyonizm dostu Turancılık, mezhepci siyasal İslamcılık, post-modern ve kimlikçi liberal solculuk ile daha nice yazılması siyaset hâlihazırda emperyalizmin ve Siyonizmin hizmetine sokulmuş durumdadır. Emperyalist ve Siyonist terörü yenmek için bu ideolojik ablukanın da kırılması için mücadele etmek şarttır.

listin ile atan emekçilerin alın terinden alınan vergilerin, Siyonistlerin etnik temizlik projesinde kullanılmak üzere ABD'ye bir milyar dolar ödemek için kullanılması, emekçi halkımızın asla kabul edemeyeceği bir zillettir. Bu toprakların emekçi halkı, Milli Mücadele sırasında İstanbul'u iş-

Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıyacak kadar alçalan birkaç devletten biri olan Trump yardımcısı Javier Milei'nin Arjantin'i. Yani her nevi Amerika ve Siyonizm işbirlikçisi, bu kurula katılarak Gazze'nin etnik temizliğinin parçası olmayı kabul etti.

Bizim için en büyük utanç ise Türkiye'nin de resmen Trump'ın kuruluna katılmış olmasıdır. Türkiye'de kalbi Gazze ile, Fi-

Sungur Savran

Uluslararası Che Guevara Tugayları

Trump durmak bilmiyor. Hem politik nedenlerle hem doğal yaşa nedeniyle acelesi var. Şimdi ülkelerle ikiye ikiye el atıyor. 3 Ocak'ta Venezuela Başkanı Nicolás Maduro'yu kaçırdıktan sonra yeniden İran'ın üzerine gitmeye başladı. Ama bir yandan da Küba'ya ambargo uygulayarak ada ülkesini petROLSÜZ, doğal gazsız, dolayısıyla elektriksiz, benzin-siz, mazotsuz bıraktı.

Trump hükümeti bir hükümetle “görüşmeler”e başlarsa sevinmeyecek, tam tersine uzun uzun düşüneceksiniz. Venezuela başkanıyla pazarlıkları üç ay aşkın süreye yayıldı. Karşılıklı tek telefon görüşmelerinde Maduro'ya “ne güçlü sesin varmış” diye takdirini bile ifade etmiş, sonradan Amerikan basını yazdı. Maduro da Trump'a barış güllüğü olarak danslar etti, şarkılar söyledi. Sesi epeyce bet, ama Trump'ın müzikten anlamaması normal. Sonunda “saraydan başkan kaçırıp” adanı New York'un insan hakları ihlalleri açısından bizim 12 Eylül cezaevlerini aratmayacak bir hapishanesine tıktılar. Şimdi orada siyahı alt düzey uyuşturucu kaçakçıları ile siyahı düşmanı beyaz mafya bozuntusu orta kademe gangsterler arasında şarkı söylüyor mudur, bilinmez. Biz onun haklarını savunur, ülkesine ve görevine dönmelerini talep ederiz ama şimdi ülkeyi yönetmekte olan eski yoldaşlarının bunu isteyip istemeyeceklerini bilemeyiz.

Görüşmeler başladı mı düşüneceksiniz dedik. Şubat başında bir hafta sonu ABD-İran savaşının başlamasına ramak kaldı. Yine görüşmeler yapıyordu. Trump, anlaşmalar tıkanınca, İran'ın başındaki en yetkili olan dinî rehber Ali Hamaney'e bir mesaj yolladı: “Kaygılanmalı!” Bunun gangster kültüründe olduğu gibi müstakbel kurbana uyarı raconu olduğu açıktı. Nitekim Şubat sonu-Mart başı Hamaney İran devletini yöneten ekibin çok önemli bir bölümüyle birlikte katledildi.

Son günlerde ise Küba konusunda bir sayıya bütün dünyaya yayıldı. Trump yönetiminin Küba yönetimiyle görüşmelere başladığı, ABD hükümetince basına sızdırıldı. Devrimden beri Küba'nın başında hep devrimin en büyük lideri Fidel olmuştur. Sonra o hastalanıp bir süre sonra da ölünce yerini (kendisi de devrimin önderlerinden biri olan) Raúl Castro almıştı. Ama o da çok yaşlandı, günümüzde 94 yaşında. Yıllar önce devlet başkanlığından ayrıldı, yerini Küba Komünist Partisi içinden yetişmiş Miguel Díaz-Canel'e devretti.

Ancak pazarlık onunla ve hükümetiyle yürütülmüyor. Pazarlık Raúl Castro'nun torunlarından, onun adını taşıyan ve bu yüzden “Raulito” (“küçük Raúl”) olarak bilinen biriyle yapıyor. 41 yaşında olan bu beyefendi, iş âlemi ile iyi ilişkileriyle tanınmış. Komünist ilkelere üzerinde katı bir ısrarı yokmuş. Zaten konuşulan şeyler tamamen pratik işlermiş. Bilenler vardır, ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio, Küba göçmeni bir ailenin çocuğudur. Görüşmeleri (muhtemelen İspanyolca olarak) o yürütüyormuş.

Küba her ülkeden farklı. Bu ülkenin halkı dev ABD'nin burnunun dibinde Fidel Castro ve Che Guevara önderliğinde bir devrim yaptı, Amerika'nın komisyonusu gibi çalışan ülke burjuvazisini mülksüzleştirdi. 67 yıldır da Amerikan emperyalizmine ve dünya kapitalizmine kafa tutuyor. Dünyada 1991'e kadar sosyalizm bir sistem olarak var olduğunda, yoksul bir adanın ayakta kalmasının sorunları uluslararası dayanışma ile çözülebiliyordu. Ama önce Sovyetler Birliği çöktünce, ardından Venezuela'nın başta sağlık hizmetleri olmak üzere yoksul mahallelerde sosyal hizmetler alanında yaptığı çalışmaya karşılık Küba'ya petrolü avantajlı bir fiyattan vermesine bu ülkeye ABD darbesiyle son verilince işler sarpa sardı. Tabii ABD sadece ekonomik baskı yapmıyor. Küba'ya ticarî alanda mutlak ambargo uyguluyor. 80 yıldır “ticaret özgürlüğü”nün insanlığa yararları konusunda yagara yapan emperyalist ABD'nin şimdi uluslararası hukuku ayaklar altına alarak böyle bir ambargo uygulaması gerçek bir komedi.

Bu “görüşmeler” komedisine karşı bütün dünyanın işçi partileri, komünistleri, sosyalistleri, devrimcileri artık uyanık davranmalı. Küba'da anlaşma olsa bile ülkeye saldırı olabilir. Hatta bu tür bir saldırının kaçınılmaz olduğu bile söylenebilir. Trump-Rubio ikilisi, bu “görüşmeler” yolunu, ülkenin gardını indirmesi için benimsemiş olabilir. Öyleyse, bayrak sallayarak dayanışma ifade etmenin dönemi geride kalmıştır.

Ne yapılabilir? Trump'ın dünya savaşına doğru en hızlı biçimde yürümekte olduğu bu dönemde en ileri dayanışma biçimini ortaya atmak ve hızla inşa etmek en doğrusudur. Bütün dünyanın Küba'daki işçi devletini savunmayı kendine görev bilen siyasî partileri bir araya gelecek Küba'yı savunmak amacıyla bir askeri güç oluşturulmalıdır. Küba zor durumda kalan ülkelere hep yardım etti. Angola'nın sömürgecilere karşı savaşını kazanmasını sağlayan, 1975'ten itibaren Küba güçlerinin güneybatı Afrika'ya çarpışmak için gitmesi olmuştur.

Şimdi sıra bizde. Dünyanın geri kalan ülkelerinin işçi sınıfında. Ambargoya karşı, adanın muhtemel işgaline karşı, işçi devletinin yıkılışına karşı hep birlikte harekete geçelim. Geçen yüzyılın en şerefli sayfalarından biri olan İspanya İç Savaşı ve Devrimi'ndeki (1931-1939) Uluslararası Tugaylar'ı örnek alalım. Ve elbette adını Küba'nın ve bütün Latin Amerika'nın insanlığa hediye ettiği, 20. yüzyılın ikinci yarısının en büyük devrimcisi Ernesto Che Guevara'ya ithafen Uluslararası Che Guevara Tugayları koyalım.

Böylece, emperyalizmin Üçüncü Dünya Savaşı'na komünistler olarak erkenden bir adım atmış oluruz.

Levent Dölek

Sömürgeci burjuvazinin çıkarlarına kılıf ve gizli diplomasiye paravan komisyonu

İktidarın “Terörsüz Türkiye” sloganıyla başlattığı sürecin Meclis ayağı-nı oluşturan “Milli Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu” 18 Şubat’ta çalışmalarını bir rapor yayınlayarak neticelendirdi. 21 toplantının 137 kurum temsilcisi ve kişinin dinlendiği görüşmelerin ardından komisyondan Kürt sorununun çözümü için ne çıktı diye soracak olursanız, cevap sıfıra sıfır elde var sıfır. Rapor “Kürt sorunu” kavramını dahi zikretmiyor. Komisyon raporuna hayır oyu veren TİP ve EMEP haklı olarak sorunun adını dahi koymayan bir metni nasıl kabul edelim dediler. Ama esas sorun başka yerde. Bu komisyonun herhangi bir aşamada Kürt sorununun çözümü için kurulduğu söylendi mi? Başta DEM Parti olmak üzere çözüm niyetiyle bu komisyona katılanlar olmuştusa da komisyonu başlayan böyle bir tanımlama kayda geçti mi? Eğer cevap hayır ise esas sorun komisyona böyle bir misyon atfetmenin kendisinde değil mi?

Aslında en baştan itibaren durum tam tersiydi. MHP de AKP de bu meselenin Kürt sorununun çözümü ile ilgisi olmadığını, esas konunun silah bırakırma ve “terörsüz Türkiye” hedefi olduğunu söylüyor. Ama çok daha önemli sürecin diğer ana aktörü olan ve kendisine Kürt hareketi nezdinde temsil yeti gücü atfedilen Öcalan da en baştan açıkça “Kürt sorunu artık çözülmüştür” saptamasıyla işe giriyordu. O halde bu sürecin devamı olan komisyondan Kürt sorununun çözümü namına herhangi bir şey beklemenin iler tutar bir yanı olabilir mi? Elbette ki yoktur. İyi niyetle bu sürece Kürt sorununun çözümü doğrultusunda müdahale edilmek istenmişse de niyetle eylem birbirini tutmuyor. Komisyona katılmaktan başlayarak, komisyon çalışmalarının tamamı (muhalafet şerhleri, itirazlar ve en son rapora hayır oyu vermek dahil!); Bahçeli’nin inisiyatif ile başlayan ve adım adım istibdadın bir siyaseti haline gelen sömürgeci burjuvazinin yayılmacı politikalarını meşrulaştırmaya ve bu politikaları hayata geçirmek üzere yürütülen gizli diplomasiye paravan olmaya yaramıştır.

Gizli diplomasiye paravan olma işlevi çok açıktır. Komisyon raporunda çözüme dair dilek ve temenniler haricinde hiçbir şeyin olmaması bundandır. Sürece dair her önemli gelişmeyi, atılan ya da atılmaması planlanan her adımı Bahçeli’nin grup toplantılarında ya da basın açıklamalarında duyuyoruz. Aklına esip söylemiyor tabii ki. Gizli diplomasi sürecinin sözcüsüdür kendisi. Ya kapalı kapılar ardında pişirilenleri açıklamakta ya da bir şeyi kamuoyunda tartışarak pişirmek gerekiyorsa onu söylemektedir. Komisyon gizli diplomasiye en ufak bir gedik açmamıştır. Tam tersine bu işlerin tanım gereği “gizli” olması gereken yanları olduğunu gizli toplantılar yaparak halka kabul ettirmekte işlev görmüştür. Komisyonunda, Genelkurmay ve MIT’in gelip brifing verdiği toplantılara katılıp gizli hiçbir yanı olmayan sadece gizliliği meşrulaştırmak için yapıldığı belli olan bir tiyatroya figüranlık yapanlar, gizli diplomasiyi meşrulaştırmaktan başka bir şey yapmamıştır.

Çok önemli bir şey daha ekleyelim. Rapora dikkatli bakarsanız yasal denetimden tamamen azade kılınmış bir gizli diplomasiyi mutlak yöntem olarak ilan ettiğini görürsünüz. Bakacağınız yer AIHM ve AYM kararları ile ilgili kısımdır. Öcalan’ın “umut hakkı” çok gündeme gelmiş ve tartışılmışsa da Selahattin Demirtaş ve Can Atalay hakkındaki AIHM ve AYM kararlarının uygulanmasına dair somut bir ifade geçmediği gibi ilgili bölümde tam tersine bu konuda bir sorun olmadığı, Türkiye’nin AIHM kararlarını uygulama oranında Avrupa Konseyi ortalamasının üstünde olduğu ifade edilmektedir. Ama Bahçeli değil miydi ki “Öcalan umuda, Demirtaş evine” diyor? Demesine dedi ama AIHM ve AYM kararlarının direkt uygulanmasına dair bir tutum almadan bunu yaptı. Yani aslında umuda ve eve giden yolun gizli diplomasiye olduğunu altını çizdi.

Sömürgeci burjuvazinin yayılmacı çıkarlarını görmek isteyen, Bahçeli ve Erdoğan’ın açıklamalarından bunu rahatlıkla çıkarılabilir. Sünni İslamcılık temelinde bir Türk-Kürt-Arap ittifakı tanımlanıyor, “Türkiye yüzü-lü”, “bölgesel güç”, “küresel güç” gibi kavramlarla süsleniyor, Kürt sorunu zinhar ağza alınmamakla birlikte her söz mutlaka enerji koridorlarına ve ticaret yollarına getiriliyordu. AKP ve MHP’nin komisyonu sunduğu raporlarda da bu unsurları hepsi var. Üstelik bu yöneliş gizli diplomasinin diğer aktörü Öcalan’ın geçmişten bugüne yaptığı açıklamalarda da bir tema olarak hep vardı.

Karşımızda bir tutarsızlık yok, bir program var. Bu programın istikame-tinde barış değil savaş var. Bu, Kürt sorununun çözümünün programı değil. Sömürgeci burjuvazinin yayılmacı çıkarlarının bir yansıması. Sıklıkla Özal dönemine referans yapılıyor. Doğrudur, ama Kürt sorununun çözümü çabası anlamında değil; Özal’ın Körfez Savaşı’nı fırsat bilip emperyalizmin hima-yesinde “bir koyup üç alacağız” işbirlikçiliği ve yayılmacılığı anlamında. Ve komisyonla halkın oyalandığı bir buçuk yılın sonunda Kürt sorununun çözümü yönünde tek bir adım atılmadığı halde sömürgeci burjuvazi, İngi-liz ve Amerikan emperyalizminin himayesinde ve Suriye’den başlayarak “almaya” başladı bile. Türkiye’nin sömürgeci burjuvazisi emperyalizmin kanatları altına gerekerek gözüünü Irak’a ve İran’a dikmiş durumda. Türk ve Kürt ittifakı ile ABD’nin yanında yağma hayali kuranların karşısındayız. Biz halkların emperyalizme, Siyonizme ve sömürgeciliğe karşı ittifakından yanayız. “Kürtlerle barış, ABD ile savaş” demeye devam edeceğiz.

Şafağı söktüren ihtilal: Yaşasın Paris Komünü!

1871’in Mart’ında Paris’e bahar bu sefer bir farklı gelmişti. Gençliğin baharındaki işçi sınıfı tüm heyecanı, arzusu ve cesaretiyle Paris meydanlarını, kalelerini zapt etmişti. 18 Mart günü kızıl bayraklar sokakları birer gelincik tarlasına çevirmişti. Yağlı tulumlarıyla işçiler, kunduracılar, terzi yamakları, fırıncılar, iplik tezgâhlarının başından fırlayıp gelen kadınlar tarih yazıyordu. O güne kadar kimsenin tanınmadığı bir şeydi bu yaşanan; dünya tarihinde ilk kez işçi sınıfı iktidara geliyordu.

Kapitalistler havlu attı, işçiler Paris’i devrimle savundu

Kapitalistler, bankerler, boğazına kadar yolsuzluğa batmış bürokratlar, madalya sevdasına düşmüş generaller, karaborsacılar, büyük toprak sahipleri... İnsanlığın bu en alçak mahsulleri ayrıcalık ve zenginlik dolu hayatlarını sürdürürken yoksulluğa, ezilmişliğe, eşitsizliğe karşı işçilerin öfkesi kabarıyordu. Bunları yitirmekten korkan burjuvazi 1870 yılında Almanlarla savaşa tutuşmuştu. Savaşı sözde bir “ulusal dava”ya dönüştürerek bu öfkeyi bastırmak istiyordu. Fakat işler istedikleri gibi gitmedi. Fransa cephelerde bozgun üstüne bozgun yaşıyordu. Alman orduları nihayetinde Paris’e dayanmış şehri teslim almaya hazırlanıyordu. İşte o Paris kuşatmasında burjuvazi havlu attı, teslim bayrağını çekti. Onlar korkuyla tüterken Paris’in işçileri, emekçileri, yoksulları bu kararı tanımadı.

Şehri savunmak için kurulan ve neredeyse tamamı işçilerden oluşan silahlı Ulusal Muhafızlar 18 Mart’ta şehirdeki tüm toprak, makineli tüfekleri bir araya getirdi ve şehrin savunmasını organize etti. Şehrin eski yöneticileri, eski hâkim sınıfları savunmasız bıraktıkları şehri arkaları-

na bile bakmadan terk ettiler. Şehrin yönetimi artık Ulusal Muhafızlar Merkez Komitesi’nin elindeydi. 26 Mart’ta yapılan seçimlerle iktidarı Komün Konseyi üstlendi. Komün, temsilcilerini emekçi halkın seçtiği yeni bir yönetim biçimiydi. Artık Paris’i işçi sınıfı yönetecekti.

İşçilerin Paris’i

Olmaz denen oluyordu. Tarihın şafağı sökmüş, ufukta yeni bir dünya görünmüştü.

Burjuvazi kaçmış, Paris işçilerin olmuştu. Her fırsatta işçiyi namlusunu doğrultan eski ordu tasfiye edildi. Ordu artık örgütlenmiş ve silahlanmış tüm Paris halkıydı. Artık zenginlerin pis işlerini yapan yüksek maaşlı devlet yöneticileri yoktu. Seçimle gelen yöneticiler işçi ücretinden yüksek maaş almaz- dı. Seçilen herkesten hesap sorulabilir, herkes görevinden geri çağırılabilir.

Komün, din ile devleti kesin olarak ayırdı. Katolik Kilisesi’nin elindeki devasa zenginliği millileştirdi. Eğitimi dini sembollerden ve içerikten bütünüyle arındırdı. Yoksulların borçları donduruldu, kiralara ertelendi. On saatlik iş günü temelinde asgari ücret belirlendi. Patronların kaçıp terk ettiği atölyeler işçilere devredildi. Gece çalışması

yasaklandı. İşçiler artık sabahları çocuklarının yanında uyanacaktı. İşçi sınıfı Paris’te kendi suretinde bir devlet inşa etmeye koyulmuştu. Ama işçi sınıfının o güne kadarki bu en görkemli ürünü aynı zamanda gençlik hastalıklarıyla, acemiliklerle, hatalarla bezeliydi. Bankalara dokunmadılar. Düşmana gereğinden fazla merhamet ettiler. Yasallığa duydukları derin saygı sınır savaşımda karşılıksız kaldı. Düşmanın üzerine yürümediler. Düşman ise yerinde saymadı, derlendi, toparlandı ve işçilerin Paris’inin üzerine yürüdü.

Paris’in işçileri şanlı bir miras bıraktı

28 Mayıs günü Komün düştü. 30 bin işçi ve emekçi barikatlarda çarpışarak öldü. Burjuva sınıfı uyar- garlık maskesini indirdi, bir hafta boyunca Paris sokaklarına vahşet ve intikam taşıdı. Teslim olan işçiler, kadınlar ve çocuklar kitleler halinde kurşuna dizildi.

Paris Komünü’nün şehitleri işçi sınıfının kalbinde en güzel yerde yatıyor. Yeni bir toplumun şanlı habercisi olan Komün sonsuza dek yaşayacak. Paris’lilerin diliyle bir kez daha haykıralım: “Vive la Commune!”. Yaşasın Paris Komünü!

Filistin Eylem Komitesi Filistin halkıyla dayanışmayı sürdürüyor

Filistin Eylem Komitesi (FEK) Filistin halkıyla dayanışmayı sürdürüyor, Filistin halkının mücadelesini onurlandırmaya devam ediyor.

21 Şubat’ta düzenlenen Filistin’le dayanışma gecesinde Kardeş Türküler ve Dostlar Korosu sahne aldı. Yapılan konuşmalarda Gazze’de ve Batı Şeria’da süren saldırılara dikkat çekildi, emperyalist müdahalelerin ve Siyonist politikaların bölge halklarına ağır bedeller ödettiği vurgulandı. Komite adına yapılan açılış konuşmasında, Filistin meselesinin yalnızca bölgesel bir sorun olmadığı, dünya emekçilerinin ve ezilen halklarının ortak mücadelesinin bir parçası olduğu ifade edildi.

Etkinlikte sahne alan sanatçılar, ezgileri ve marşlarıyla salondaki coşkuyu büyüttü. Katılımcılar sık sık “Ne-hirden denize özgür Filistin” sloganları attı. Konser alanında ayrıca Filistinli çocuklar için faaliyet gösteren Gassan Kenefani Derneği için bağış toplandı; Filistin tarihi ve direnişine ilişkin kitap ve broşürlerin yer aldığı standlar da yoğun ilgi gördü. Etkinliğe özellikle gençlerin ve üniversite öğrencilerinin yoğun katılımı dikkat çekiciydi.

Bir süre önce yitirdiğimiz Jeremy Lester yoldaşımızın Dehişçe mülteci kampında düzenlediği re-

sim atölyesinde Filistinli çocukların yaptığı resimlerden oluşan sergi dayanışma gecesine gelenleri karşıladı.

Dayanışma konseri, politik içeriği ve kitlesel katılımıyla Filistin’le dayanışma hareketinin Türkiye’deki dinamizmini bir kez daha ortaya koydu. Komite’nin çalışmaları yeni eylem ve etkinliklerle sürecek.

Asya

Hindistan emekçileri esnek çalışmaya karşı ayakta

Hindistan’da işçi ve köylü kit- leler, 2021 yılındaki devasa grev ve eylem dalgasından sonraki en büyük eylemi, 12 Şubat günün- de “Hindistan’ı durdur” başlıklı bir günlük genel grev ile gerçek- leştirdi. Eylem sayısız kamu ve

özel sektör sendikasının yanı sıra köylü örgütlerini de bir araya ge- tirerek bir gün için ülkedeki eko- nomik faaliyeti durdurmayı hedef- ledi. Hindistan işçilerinin bu bir günlük uyarısı, ABD ile yapılan ticari anlaşmalar sonrasında ülke-

Avrupa

İspanya’da grevci işçilerin zaferi

18 Ocak 2026’da İspanya’nın tarihindeki en ölümcül tren kaza- larından birisi yaşandı. Bir trenin rayından çıktığı ve karşıdan gelen trenle çarpıştığı kazada 46 kişi hayatını kaybetti ve 150’den fazla kişi yaralandı. 2008’de başlayan ve bizim Üçüncü Büyük Dep- resyon olarak adlandırdığımız ekonomik kriz döneminde de- miryolları bakım bütçesinde bü- yük kesintiler yapılmıştı. 2013’te yaşanan bir diğer ölümcül ka- zaya ve son yıllarda demiryolu işçileriyle yolcuların artan şika- yetlerine rağmen bakım bütçesi eski seviyesine çıkarılmadı. Tam tersine, demiryolu ağırları hızla genişlemeye devam ederken demiryolu bütçesi günden güne azaldı. Kazanın ardından demir- yolu güvenliğine dair ulusal bir

tartışma yapılması talebi, sen- dikalar başta olmak üzere geniş kesimler tarafından öne çıkarıldı. Ancak hükümet “bu vahim ola- nın politize edilmemesi” söylev- leri ve üç günlük ulusal yas ilanı ile bu talebi boğmaya çalıştı. İlk kazanın ardından sadece iki gün geçmişken, demiryolu yakınında- ki bir destek duvarının çökmesi ve bir trenin buna çarpması so- nucu yaşanan ikinci kaza ise bu sorunun yakıcılığının tartışılmaz bir kanıtı oldu.

2021 yılında, kendi haline bı- rakılan demiryollarına daha fazla yatırım sağlayacağı, bilet fiyatla- rını düşürüp hizmet kalitesini ar- tıracığı iddiasıyla özel şirketlerin demiryolu hatlarını işletmelerinin önu açıldı. Bunun üzerine demir- yolu hatlarında büyük bir geniş-

leme olmasına rağmen, güven- lik harcamaları göreceli olarak azaldı. Üst üste gelen iki kazanın ardından, demiryolu sendikaları “yeter” dedi ve güvenlik harca- malarının yeterli düzeye çekil- memesi durumunda greve gide-ceklerini duyurdu. Sendikalar ve hükümet arasındaki görüşmeler bir anlaşmayla sonuçlanmayınca 9 ile 11 Şubat arasında gerçekle- şecek üç günlük grev ilan edildi.

6 sendikanın ortak kararı ile 9 Şubat’ta başlayan grev, hüküme- tin sendikaların taleplerini kabul etmesiyle birkaç saat içinde son- landı. Anlaşmaya göre hükümet 2030 yılına kadar toplam 1,8 milyar avroyu bulacak bir de- miryolu bakım bütçesi ayıracak, ek 3650 işçi alacak ve demiryolu işçilerinin çalışma koşullarında

iyileştirmelere gidilecek. Yani hem ekmek hem hürriyet hem de güvenlik işçi sınıfı tarafından söke söke alındı. Bu yaşananlar ülkemiz için de değerli dersler içeriyor. Ülkemizde yaşanan tren kazaları sonrasında, eğer güçlü sendikalarımız olsaydı, bizim de neler elde edebileceğimizi hatır-

latıyor. İspanya’da işçi sınıfının bu kazanımı, sendikalı olmanın, sadece işçiler değil, tüm emek-çi halk için ekmek kadar, su ka- dar mühim bir ihtiyaç olduğunu, sadece ekmeğini büyütmele kalmayıp can güvenliği için de önemli olduğunu bir kez daha gösteriyor.

bükülemeyeceğini açıkça ortaya koyuyor. Bazı sektörlerde greve katılımın yüzde doksani bulduğu ülkede adeta hayat durdu. Arjantin’in ulusal havayolu şirketi olan Aerolíneas Argentinas’ın 19 Şubat günü gerçekleştireceği 255 uçuşun tamamı iptal olurken, baş- kent Buenos Aires’te metrolar ve otobüsler çalışmadı. Bankalar ve okullar kapanırken, başta dünya tahıl ticareti için çok önemli bir merkez olan Rosario olmak üzere ticari limanlar işlemedi. Arjantin işçi sınıfının tek bir yumruk gibi hareket edebildiğini gösterdiği bu mücadele günü, yaklaşan müca- deleler için oldukça önemli bir güç gösterisi oldu.

Milei hükümeti, işçi sınıfının masaya yumruğunu vurmasına kaba kuvvetle cevap verdi. Baş- kentte işçilerin Arjantin meclis binasına ulaşmalarına engel ol- mak için iki bin polis görevlen- dirilirken, biber gazları ve plastik mermilerle yapılan saldırılarda onlarca işçi yaralandı, birçoğu gö- zaltına alındı. Bütün bu saldırılara rağmen, Milei hükümeti ve pa- tronlar Arjantin işçi sınıfının 19 Şubat’ta büyük bir gövde gösterisi yapmasına engel olamadı. Şimdi sıra Arjantinli işçi kardeşlerimizin masaya yumruklarını vurup, işçi düşmanı Milei’ye ve patronlara büyük bir yenilgi yaşatmasında.

ULUSLARARASI

İngiliz Mehmet memleketin köprü ve otoyollarını İngilizlerle birlikte satmaya mı hazırlanıyor?

Amerikan sermayeli ekonomi yayıncılığı yapan Bloomberg, yayınladığı bir haberde Türkiye'nin 15 Temmuz Şehitler Köprüsü ve Fatih Sultan Mehmet köprüsü ile birlikte Karayolları Genel Müdürlüğü'ne (KGM) bağlı bir dizi otoyolun özelleştirilmesinin planlandığını ve bu iş için İngiliz finans şirketi Ernst&Young LLP'nin yetkilendirildiğini iddia etti.

Haberde adı geçen şirket İngiliz menşeli. İngiliz vatandaşı Mehmet Şimşek bir kez daha olağan şüpheli

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in hazırladığı Orta Vadeli Program'da 2026 yılı için özelleştirme gelirleri kısmına 185 milyar lira yazılması haberi doğrular nitelikte. Zira bu rakam 2025'te 21 Milyar

liraydı. Özelleştirme gelirlerindeki 9 kat artış öngörüsü Bloomberg'in haberi ile örtüşüyor. Üstelik Mehmet Şimşek de haberde adı geçen İngiliz şirket de haberi yalanlamadı.

İngiliz Mehmet altın yumurtlayan tavuğu kesmenin mi peşinde?

Özelleştirme köprü ve otoyolların mülkiyetinin değil gelirlerinin satılmasını öngörüyor. 2024 yılında 15 Temmuz Şehitler Köprüsü'nün ve Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün yıllık net kârı yaklaşık 112 milyon

dolardı. Bahsi geçen yedi otoyolun yıllık net kârı ise 488 milyon dolara yakın. 25 yıllık gelirin satılması halinde devletin 15 milyar dolarlık bir gelirden vazgeçmesi söz konusu. Bu rakamın Türk Lirası cinsinden toplam değeri 1 trilyon TL'yi geçiyor. Bunun altın yumurtlayan tavuğu kesmekten başka bir manaya gelmeyeceği açıktır.

Vatana fiyat biçen tüccar siyasetine hayır! Özelleştirmeye geçit yok!

2026, 2027, 2028 yılları için öngörülen özelleştirme gelirinin toplamı 5-6 milyar dolar. Köprü ve otoyolları satma projesi ilk defa gündeme gelmiyor. Mehmet Şimşek daha önceki bakanlık döneminde de köprü ve otoyolların satışına soyunmuş, ihaleye de çıkmış ancak

rakam yeterli bulunmayınca özelleştirme rafa kaldırılmıştı. O dönem rakam 5,7 milyar dolardı ve Tayyip Erdoğan beklentisinin en az 7 milyar dolar olduğunu açıklayıp bu rakamın altındaki bir satışın vatana ihanet olacağını açıklamıştı. Nereden tutsanız elinizde kalıyor. Bu rakamlara bir özelleştirme yapılsa bu bizzat Erdoğan'ın deyişiyle "vatana ihanet" anlamına gelir. Ancak memleketin varlıklarının emperyalist para babalarına sadece ucuza satılmasına karşı olmak, memleketin varlıklarına bir tüccar olarak bakmak demektir. "Vatana ihanet" gibi büyük sözlerin karşılığı dolarla avroyla ölçülemez.

Bütçeden müteahhit para babalarının kasasına bağlanan hortumları keseceğiz! İşçinin çözümünü kamulaştırma!

Yapı işlet devret modeliyle yapılan köprü ve otoyolların bütçeye getirdiği yük ortada. Köprü ve otoyollarda geçiş garantisi, şehir hastanelerinde ise hasta garantisi adı

altında müteahhitlere (hepsi dolar üzerinden olmak üzere!) ödeme yapılıyor. Özelleştirmeden önümüzdeki 3 yılda 285 milyar lira gelir bekleyen hükümet bu üç yıl için bütçeye 376 milyar lira kaynak ayırdı. Bu zaman zarfında özelleştirme dolayısıyla vazgeçilecek geliri de eklerseniz yük 500 milyar liraya yaklaşır. Nerden baksan tutarsızlık, nerden baksan ahmakça! Ancak mesele devletin bu şekilde zarara uğratılmasından ve emekçi halkın vergileriyle para babalarının kasasının doldurulmasından ibaret değil. İşçi sınıfı özelleştirmeye ilkesel olarak karşıdır. Köprüler, karayolları, hastaneler kamu malı olmalıdır ve devlet tarafından halka ücretsiz altyapı hizmetleri olarak sunulmalıdır. Devletin kaynak yaratmak için kullanacağı tek yöntem işçi denetiminde, taziyeatsız kamulaştırmadır!

Yapay zekâ işçiyi işsiz bırakabilir mi?

Yapay zekâ herkesin dilinde. Her yerde yapay zekânın insanları işsiz bırakacağı konuşuluyor. Doğal olarak her işçi, her emekçi "Yapay zekâ işimizi elimizden alabilir mi?" diye düşünüyor. Yapay zekâ özellikle beyaz yaka, büro işlerinde ciddi bir işsizlik dalgası yaratmaya başladı bile. Sanayi işçilerine de sıra gelir mi? Zamanla bu da mümkün. Fakat işçinin elinden işini alan aslında yapay zekâ veya başka türden teknolojik gelişmeler olmayacaktır. Çünkü işçiyi işsiz bırakan patronlardır, kapitalizmin kâr açlığıdır.

Kapitalistler yapay zekâyı da gelişmiş teknolojilere de ancak

işçi maliyetleri düşecekse, kâr oranı artacaksa yatırım yapar. Bu yatırımı yaptıktan sonra da diyalim eskiden 100 işçiyi çalıştırırken artık 80 işçiyi ihtiyaç duyar. 20 işçiyi kapının yolunu gösterir. İşçinin işe ihtiyacı mı varmış, evde çocuğu çocuğu onun eline mi bakıyormuş, umurunda olmaz. Evet, sonunda aynı işi daha az işçi yapmaya başlar. Görünürde verimlilik artmıştır. Fakat olan işçiyeye olmuştur. Hem de sadece işsiz kalan o 20 kişiye değil. Bütün bir ülke çapında bunun yaşandığını düşünün. Dışarıda sayısı her gün artan milyonlarca işsiz varken, çalışan işçiler de patron karşısında

daha güçsüz kalır. Daha yoğun ve uzun çalışmaya, daha düşük ücretlere razı olur.

Oysa fabrikaların, tersanelerin, madenlerin yani üretim araçlarının kamunun elinde olduğu bir işçi devletinde olsak tablo bunun tam tersi olur. İşçinin devletinde teknolojik ve teknik her gelişme işçinin lehinedir. Eskiden 8 saat çalışan işçiler artık 6 saat çalışarak aynı işi yapar hale gelebilir. Kimse işsiz kalmaz, kimse açlıkla terbiye edilmez. İşçinin boş zamanı artar. İşçi eğitim, kültür ve dinlenme için daha fazla zaman ayırır, dünyanın güzelliklerini daha fazla tadar.

Teknoloji tarafsız değildir. Hangi sınıfın iktidarda olduğuna bağlı olarak ya bir tehdit ya da bir özgürleşme aracıdır. Yapay zekâ işsizliğin ve eşitsizliğin motoru da

olabilir; emeğin yükünü hafifleten bir toplumsal kazanım da olabilir. Mesele teknoloji değil; onun hangi sınıfın hizmetinde olduğu meselesidir.

Kira enflasyonu emekçilerin belini bükmeye devam ediyor!

Emekçi halk, düşük ücretler ve hayat pahalılığı kısırcasında hayatta kalmaya çalışıyor. Türk-İş'in yayınladığı verilere göre Şubat 2026'da dört kişilik bir ailenin aylık sınırı 32.365 liraya ulaşmış durumda. Üstelik aylık sınırı hesabına kira gideri

dahil değil.

Verileri artık herkes için soru işareti haline gelen TÜİK'e göre ev sahipliği oranı yüzde 57. Yani tüm nüfusun en az yüzde 43'ü kendisinin veya aynı evde yaşadığı aile fertlerinin sahibi olmadığı evlerde kira

ödeyerek barınmak zorunda kalıyor. Gayrimenkul zenginleri yıllardır bir yandan konut biriktirirken bir yandan da yüksek kira gelirleriyle ceplerini dolduruyor, emekçi halk ise başını sokacak bir ev bulmakta zorlanıyor. Durumun vahametini gösteren bir diğer veri ise "yüzyılın konut projesi" adı altında 81 ilde toplam 500.000 sosyal konutluk projeye yapılan yaklaşık 9 milyon başvuru.

Barınma emekçi halkın en büyük sorunlarından biri haline gelmiş durumda. Açıklandığı andan itibaren aylık sınırı altında kalan asgari ücret seviyesinde ücretlerle hayatta kalmaya çalışan işçilere, bir darbe de konut kirası enflasyonu ile vuruluyor. Her ayın başında açıklanan verilerle belirlenen kira artış oranı bu ay için yüzde 33,39

olarak açıklandı. Kaldı ki birçok ev sahibi kiracılarına yasal kira artış oranının üzerinde kira zammı dayatıyor. Şubat ayında hâlihazırda İstanbul'da 33.000, Ankara'da 28.600, İzmir'de 28.000, Kocaeli'de

23.500 lira olan ortalama konut kiralari daha da artmış olacak. Aylık sınırı seviyesindeki konut kiralari emekçi halkın belini bükmeye devam ediyor.

